

Митака (като издига бѣклицата да пие). — Да пукнатъ нашитѣ врагова!

Отецъ Стефанъ. — Я ни изпѣй една пѣсенъ, че то само въ пѣсенъ е нашата разтуха.

Митака. — Щомъ е за пѣсенъ — защо не! Само коя да ви попѣя?

Отецъ Стефанъ. — Песѣнъта за фанариотитѣ.

Митака (като пийва отъ бѣклицата още веднажъ запѣва):

Слънце ясно, слънце свѣтло,
зайди, помрачи се;
и ти ясна, месечинко,
бѣгай, отдали се.
Не свѣтете на нашитѣ
черни патриоти,
които съ разума си
за кокалъ продали...

Изпѣлъ последната дума, *Митака* се обръща къмъ всички.

Митака. — Хайде сега да си ходя, че ме чакатъ другаде. А вие, бждете живи и здрави и вървайте, че днитѣ на робството сж преброени!

Всички: — На добъръ часъ!

(Отецъ Матей си трѣгва, последванъ отъ Чавдара).

(Дълго мълчание).

(Отъ къмъ дънера пристига единъ отъ пазачитѣ и извиква: — Идатъ четворица низами!)

(Общо смущение. Нѣкои отъ женитѣ започватъ да се криятъ. Мжжетѣ провѣрватъ оржжието въ пояситѣ си).

Отецъ Стефанъ (къмъ всички). — Братя, не бойте се! Тѣ сж четворица — ние сме четиредесетъ и четворица. Отъ низами ли ще се боимъ, нека дойдатъ!

(Мълчание).